

mange flere Stemmer end nogen af de øvrige Kandidater. Ved den foreslaede Undersøgelse vilde der sølgelig ikke kunne forventes godtgjort nogen væsentlig Mangel ved Sagds Valg.

Ved Spørgsmaalet om Godkjendelsen eller Forkastelsen af Sagds Valg er Udvalget — ligesom tidligere — delt i et Flertal (Alberti, J. A. Hansen, Th. Nielsen og Tauber) for Godkjendelsen og et Mindretal (B. Christensen og Høgsbro) for Forkastelsen. I det Flertallet henholder sig til sin Udvikling i den tidligere Betænkning, gjør det følgende Forslag:

Folkethinget beslutter:

Valget den 20de September 1872 af forhenværende Skolelærer J. S. Sagd som Folkethingsmand for Odense Amts 4de Balgfreds godkjendes.

Medundertegnede Christensen og Høgsbro maa henholde os til vort tidligere og kunne derfor ikke tiltræde den foreskrevne Indstilling.

Undertegnede Rimestad kan heller ikke tiltræde Flertallets Indstilling og ser mig overhovedet ikke i Stand til at deltage i nogen Indstilling angaaende Godkjendelsen eller Af-Godkjendelsen af dette Valg. Jeg antager nemlig, at dette Spørgsmaal er endelig afgjort ved den i Thinget den 20de December forrige Aar stedsfundne Afstemning, og at der ikke tilkommer Udvalget nogen Ret til at behandle det yderligere. Det var af Thinget besluttet, at Afgjørelsen af dette Valgs Gyldighed skulde underkastes to Behandlinger. Til den anden og altsaa sidste forelaa der to Indstillinger, hvilket var en uundgaelig Følge af, at der i Udvalget havde gjort sig to modsatte Anskuelser gjældende; disse Indstillinger vare derfor affattede saaledes, at den ene netop indeholdt Regtelsen af den anden. Det var nu vistnok fuldkommen korrekt, at den Indstilling, der gik ud paa Valgets Anerkjendelse, blev sat under Afstemning; selv om der kun havde foreligget een Indstilling, gaende ud paa dets Forkastelse, burde upaatvivlelig en sliq Indstilling være afgjort ved en Afstemning om Valgets Anerkjendelse, efter som Grundlovens § 55 udtrykkelig fordrer, at Gyldigheden af et Medlems Valg maa være anerkjendt, før han kan tage Sæde paa Rigsdagen, og en Anerkjendelse ikke kan siges

at foreligge, hvor en Indstilling om Valgets Ugyldighed faar lige Stemmer for og imod. Men efterat der var stemt over den ovennævnte Indstilling om Valgets Godkjendelse, og Afstemningen havde givet det Resultat, at Godkjendelsen ikke var vedtagen, var Sagens Behandling sluttet; Thinget havde erklæret sig for ikke at godkjende Valget, og mindst maatte der synes at kunne være Tale om at lade stemme over den anden Indstilling, der netop gik ud paa, at Valget ikke godkjendes, og som altsaa endogaa efter sit bogstavelige Indhold var afstemt. I Forretningsordenens § 35 er det nemlig foreskrevet — hvad der ogsaa følger af Forhørets Natur — at en Beslutning ikke kan forandres under samme Behandling, hvorunder den er tagen.

Da Sagen om Valgets Anerkjendelse saaledes allerede ved den første Afstemning var sluttet, mangler Udvalget formentlig Besjæftelse til at behandle den og gjøre Indstilling derom. Heller ikke kan Udvalget antages at have vundet den manglende Besjæftelse ved den flete Henvisning fra Formandens Side. End ikke Thinget kunde nemlig, efter at Sagens Behandling var sluttet, henvise Sagen til Udvalget; thi det er kun paa et hvilket som helst Trin af en Sags Behandling, men ikke efter Behandlingens Slutning, at Udvalg kan nedfattes, eller Sagen henvises til et bestaaende Udvalg, se Forretningsordenens § 8. I ethvert Fald maatte en saadan Henvisning — om den overhovedet gyldig kunde ske — vedtages med tre Fjerdedele af Stemmerne i Henhold til Forretningsordenens § 43. Men der kan formentlig aldeles ikke være Tale om, at der skulde tilkomme Formanden en sliq Henvisningsret. Det er kun ganske undtagelsesvis, at Forretningsordenen taler om en Henvisning ved Formanden til et Udvalg, nemlig i § 21 med Hensyn til Forslag om Meddelelse af Samtykke efter Grundlovens § 57, og her er der endda ikke Tale om en Ret for Formanden, men om en Pligt for denne til at lade den Slags Sager overgaa til et bestemt staaende Udvalg. At det derimod ikke efter Forretningsordenens § 8 er Formanden, der kan henvise en Sag til Prøvelse af et nedsat Udvalg, fremgaar tydelig af Sammenhængen i Paragrafen, og navnlig i dens tredie Stykke, hvor dette stilles lige med Nedfattelse af et Udvalg, hvilket aabenbart ligger udenfor Formandens Omraade.

Da jeg efter det saaledes Udviklede ikke antager, at der lovligen kan gjøres nogen Indstilling af Udvalget, kan jeg selvfølgelig ikke deltage i nogen saadan.

I Anledning af det sidste Mindretals (Rimestads) Udvikling skal Flertallet (Alberti, Christensen, Hansen, Nielsen og Tauber) bemærke, at,